

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. P.,** zastoupený advokátem Mgr. Markem Janstou se sídlem Palackého 267, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2003, č. j. OAM-2350/VL-10-P06-2001, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2004, sp. zn. 46 Az 439/2003,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2004, sp. zn. 46 Az 439/2003, **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 28. 1. 2003, č. j. OAM-2350/VL-10-P06-2001, jímž mu nebyl udělen azyl pro nesplnění podmínek zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá nesprávné posouzení právní otázky.

Stěžovatel tvrdí, že krajský soud věnoval pouze minimální pozornost vlastnímu obsahu jeho žaloby, zejména neprověřil skutečnosti týkající se jeho pronásledování na území bývalého SSSR, namísto toho se spokojil s konstatováním skutečností nemajících konkrétní vztah ke stěžovatelově osobě. Nijak se krajský soud údajně nevěnoval stěžovatelovu bývalému působení ve skupině protisovětských disidentů a tomu, že je stěžovatel nadále

na seznamu osob určených k likvidaci. Dále krajský soud pouze obecně odkázal na jednotlivá ustanovení zákona o azylu, neuvedl však konkrétní důvody, proč stěžovateli nebyl azyl udělen. Stěžovatel rovněž vytýká krajskému soudu ignorování e-mailových zpráv získaných od důstojníka Federální bezpečnostní služby (dále jen „FSB“) svědčících o trvající hrozbě represe v případě stěžovatelova návratu na území Ruské federace.

Stěžovatel uvádí, že průběh soudního řízení před krajským soudem nasvědčuje snaze věc urychleně ukončit, spíše než ji objektivně projednat, což se odráželo např. i v opakovaném přerušování jeho výpovědí ze strany soudu při ústním jednaní, takže nemohl náležitě vysvětlit svá tvrzení týkající se jeho minulé perzekuce.

Konečně pak stěžovatel připomíná, že je osobou bez státní příslušnosti, přičemž v případě návratu do Ruské federace nemá nárok na občanství Ruské federace a hrozí mu, že se jako neobčan stane obyvatelem „druhé kategorie“. Stěžovatel také tvrdí, že mu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.

Ze všech těchto důvodů se stěžovatel domnívá, že mělo být jeho žalobě vyhověno, ovšem nestalo se tak, takže žádá, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen. Zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

Žalovaný ve svém vyjádření pouze odkazuje na obsah správního spisu a na znění rozsudku a uvádí, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla plně v souladu se zákonem. Žalovaný považuje podanou kasační stížnost za neopodstatněnou a navrhuje její zamítnutí.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 17. 3. 2001 na základě žádosti, v níž bylo jako důvod uvedeno, že stěžovatel byl v Rusku pronásledován od roku 1982 až do svého odjezdu ze země v roce 1990, přičemž e-mail od jeho přítele z dětství, který je důstojníkem FSB, prokazuje nemožnost návratu i za současné situace. Dále uvedl, že je nyní bez občanství, když platnost jeho pasu vystaveného SSSR vypršela v roce 1991. Stejně tak promeškal možnost opce pro ruské státní občanství. Rovněž sdělil, že v Rusku studoval a žil od roku 1968, kdy se tam přestěhoval z Ukrajiny, do roku 1990, kdy odjel do Německa, kde zůstal až do roku 1996. Poté byla zamítnuta jeho žádost o azyl v Německu, pročež odjel do ČR, neboť mu hrozila deportace do Ruska.

Totéž vyplývá i z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 1. 10. 2002. Při tomto pohovoru nejprve apriorně odůvodnil případné neshody mezi výpověďmi sebe a své manželky její pravděpodobnou psychickou nemocí, jež je důsledkem dlouholetého psychického vypětí. Dále předložil stěžovatel při tomto pohovoru mimo jiné další dopisy svého přítele z dětství, jež jsou mu v šifrované podobě posílány a jež svědčí o tom, že mu hrozí v případě návratu do Ruska vážné nebezpečí. Stěžovatel také popřel, že by mu vzhledem k zániku SSSR nehrozilo již žádné nebezpečí, naopak uvádí, že byl zavražděn vedoucí jejich převážně židovské protisovětské disidentské skupiny D. M. G.. Stěžovatel sám se hlásí k národnosti německé a k německému jménu po otci. Členové jejich skupiny měli být v osmdesátých letech mimosoudně kompromitováni, stěžovatel sám byl v té době například protiprávně držen půl roku v psychiatrické léčebně, kde na něm byly aplikovány různé chemické přípravky. V následné právní obraně proti tomuto postupu neuspěl, což byl také jeden z důvodů, proč nakonec odjel do Německa. Předtím se ještě zúčastnil manifestace a proslovil tam projev proti KGB, následně byl zbit.

Uvedl také případy minulého pronásledování dalších členů své skupiny a konstatoval, že nadále publikuje na internetu pod pseudonymem politické publikace a že se bojí zveřejňovat podrobnosti po špatných zkušenostech z Německa, kdy informace sdělené tam při azylovém pohovoru se dozvěděly i bezpečnostní služby v Moskvě. Obává se tedy případného úniku informací. Jeho žádost o azyl byla v Německu zamítnuta údajně proto, že německým orgánům stačilo, že USA považují nyní Rusko za demokratickou zemi. Německo opustil z obav před deportací do Ruska poté, co se odvolal k německému správnímu soudu, přičemž do ČR odjel v optimismu ohledně české historické paměti ve vztahu k událostem roku 1968.

Žalovaný stěžovateli neudělil azyl výše označeným rozhodnutím ze dne 28. 1. 2003. V tomto rozhodnutí uvedl, že stěžovatel již v roce 1996 podal žádost o přiznání postavení uprchlíka, přičemž řízení o této žádosti bylo ukončeno v roce 2000 rozhodnutím Vrchního soudu v Praze. Žalovaný akceptoval, že je stěžovatel osobou bez státní příslušnosti a také že za stát posledního stěžovatelova trvalého pobytu je nutno považovat Ruskou federaci. Dále žalovaný posoudil, zda stěžovatel splňuje pohledem nashromážděných a ve spise obsažených informací o současné Ruské federaci podmínky poskytnutí azylu podle § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí azyl neudělit odůvodnil žalovaný tím, že z podkladů, jež měl k dispozici, není možno dovodit, že by pronásledování stěžovatele ze strany sovětských bezpečnostních složek pokračovalo i v současnosti, když na základě uvedených podkladů ČTK a ministerstev zahraničí ČR, Velké Británie a USA shrnul politický vývoj Ruské federace po roce 1990. Důkazy ve formě zápisů e-mailů předložené stěžovatelem pak žalovaný posoudil jako irelevantní, neboť jejich obsah shledal být pouhým nástinem událostí a myšlenek určité osoby. Za této situace nebylo dle žalovaného možno stěžovatelem namítané důvody žádosti o azyl podřadit pod § 12 zákona o azylu, když stěžovatel není pronásledován ze zde taxativně uvedených důvodů, ani z těchto důvodů nepociťuje opodstatněnou obavu. Dále žalovaný neshledal ani podmínky umožňující udělení azylu podle § 13 a § 14 tohoto zákona a nebyla shledána ani přítomnost překážky vycestování.

Proti tomuto zamítavému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Praze odůvodněnou tím, že během řízení o udělení azylu došlo k pochybením ve smyslu § 3, § 32, § 34 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Dále namítal určité nepřesnosti při tlumočení z ruštiny během pohovoru před žalovaným. Také zopakoval některé zásadní skutečnosti, jež uváděl již během správního řízení, zejména svou tezi, že je osobou bez státní příslušnosti, že FSB je pokračovatelkou KGB a celkový stav ochrany lidských práv je v Rusku neutěšený. K otázce e-mailů od svého přítele z dětství také doplnil, že nejprve předložil žalovanému pouze první z nich, druhý pak pochopitelně až poté, co jej sám obdržel. Dodal také, že se mu zdá být pochopitelným, že více věří zprávám od tohoto svého přítele než neosobním popisům situace v Rusku produkovaným ministerstvy zahraničí USA a Velké Británie. Ze všech těchto důvodů je jeho ohrožení života skutečné a odůvodňuje poskytnutí azylu Českou republikou, zvláště když sám žalovaný uznal reálnost stěžovatelova pronásledování do roku 1990 i reálnost ztráty jeho občanství, jež je dále podpořena tím, že Ruskou federaci pro sebe již považuje za zcela cizí stát.

V rámci ústního jednání pak stěžovatel doplnil, že zprávy ministerstev zahraničí USA a Velké Británie považuje za lživé a sám má o politické situaci v Rusku jiné informace. Zopakoval, že byl v SSSR opakovaně trestně stíhán, zejména pro protisovětské básně a další protisovětskou činnost.

Krajský soud v Praze předmětnou žalobu zamítl shora označeným rozsudkem. V tomto zamítavém rozsudku krajský soud nejprve podrobně rekapituloval obsah správního rozhodnutí žalovaného, stejně jako obsah žaloby a správního spisu. V závěru odůvodnění rozsudku pak konstatoval, že azyl není nástrojem pro poskytnutí ochrany před tíživou ekonomickou situací v zemi původu. Dále uvedl, že z návrhu na zahájení řízení ani z pohovoru a dalších podkladů nevyplývá žádný azylově relevantní důvod, když při značném časovém odstupu od událostí z let 1982 - 1990, kdy byl stěžovatel ve své vlasti pronásledován, nelze než sdílet názor žalovaného, že stěžovatelova obava z pronásledování v zemi původu je nedůvodná. Krajský soud přitom odmítl vycházet stejně jako žalovaný ze zápisů e-mailových zpráv nasvědčujících aktuálnosti stěžovatelova ohrožení, neboť z těchto zpráv nelze zjistit autora, adresáta ani datum vyhotovení. Krajský soud také vyvrátil stěžovatelovo tvrzení, že žalovaný neposuzoval jeho žádost o azyl ve vztahu k Ruské federaci poukazem na to, že právě ve vztahu k této zemi byla jeho žádost o azyl posouzena, a ztotožnil se s názorem, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro přiznání azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Neshledal ani porušení namítaných ustanovení správního řádu, když zjistil, že opatřování důkazů stejně jako proces vyvozování závěrů z těchto podkladů byl žalovaným učiněn v souladu se správním řádem. V rámci daném soudnímu přezkumu posoudil také neudělení azylu stěžovateli podle § 13 a § 14 zákona o azylu a neshledání překážky vycestování. Ze všech těchto důvodů krajský soud posuzovanou žalobu zamítl výše označeným rozsudkem napadeným touto kasační stížností.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky usnesení krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel opírá svou kasační stížnost výslovně o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož namítá, že v jeho případě byla krajským soudem nesprávně posouzena právní otázka. Z obsahu kasační stížnosti - který je pro přezkum prováděný Nejvyšším správním soudem v tomto řízení rozhodující - je však patrno, že stěžovatel ve skutečnosti namítá kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tzn. tvrdí vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu platí, že *„azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*

Ve stěžovatelově případě není sporným, že byl pronásledován sovětskou mocí v letech 1982 - 1990, sporným ovšem je, zda toto pronásledování trvá až do současnosti, resp. do doby podání žádosti o azyl v ČR (toto posouzení je přitom nezávislé na již proběhnuvším posouzení stěžovatelovy dřívější žádosti o přiznání postavení uprchlíka podle dříve platného zákona č. 468/1990 Sb., o uprchlících, jehož platnost byla ke dni 31. 12. 1999 ukončena právě účinností nynějšího zákona o azylu), a to v podobě relevantní pohledem § 12 zákona o azylu.

Žalovaný ve svém rozhodnutí a následně i krajský soud ve svém rozsudku posuzovali stěžovatelovu situaci souběžně pohledem obou možností tímto ustanovením předpokládaných; Nejvyšší správní soud však považuje za vhodné konstatovat, že z časového odstupu od opuštění země původu stěžovatelem vyplývá, že písmeno a) tohoto ustanovení nelze na stěžovatelovu situaci zjevně aplikovat, zbývá tedy posouzení pohledem písmene b), což ve stěžovatelově situaci a při důvodech jeho pronásledování v době osmdesátých let znamená odpovědět na otázku, zda u něj lze shledat odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Tuto rozhodnou otázku je přitom nutno posoudit nejen pohledem ustanovení samotného, ale také optikou dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž na tento případ dopadá zvláště jeho rozsudek ze dne 29. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 4/2003 (nepublikováno), kde uvedl: *„Pojem ‚odůvodněný strach z pronásledování‘ [§ 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je neurčitý právní pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v tomto případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci správní orgán dle logických pravidel kvalifikovaně rozhodl.*

Jestliže správní orgán při posuzování, zda strach z nedobrovolného a neodůvodněného umístění v psychiatrické léčebně v Rusku (zde: nedobrovolné umístění v léčebně pro duševně choré v letech 1972 - 1990), naplňuje pojem ‚odůvodněný strach z pronásledování [§ 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu], vyšel jen ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2001 neobsahující jediný případ, který by popisoval perzekuci osob z důvodů jejich postojů, pro které byly v dobách SSSR pronásledovány, a nevzal v úvahu zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2000, podle níž je psychiatrie v Rusku občas zneužívána i k jiným účelům, nezjistil ve vztahu k tomuto pojmu úplně skutečný stav věci.“

Vycházeje z takto zakotveného právního názoru musel Nejvyšší správní soud vážit, zda krajský soud, přezkoumávaje rozhodnutí žalovaného, těmto vysloveným zásadám dostál a shledal, že nikoliv. Algoritmus úvahy, kterou žalovaný posoudil, zda stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě jeho posledního trvalého bydliště, totiž byl - jak vyplývá z jeho rozhodnutí - zhruba tento: za situace, kdy nesporné stěžovatelovo pronásledování v SSSR skončilo jeho odjezdem

do Německa v roce 1990 a kdy po rozpadu SSSR, demokratizaci Ruska doložené zprávami založenými do spisu a zániku stěžovatelem opakovaně zmiňované KGB, nelze shledat pokračující hrozbu tohoto pronásledování, zvláště když důkazy předložené stěžovatelem a svědčící o trvání této hrozby jsou irelevantní a neprůkazné. Krajský soud pak tento algoritmus úvahy plně respektoval.

Nejvyšší správní soud se nicméně na základě obsahu spisu domnívá, že již vstupní údaje této dedukce jsou vadné. Tyto vady lze shledat předně v tom, že stěžovatelem předložené přepisy zpráv od uváděného přítele z dětství nelze ignorovat toliko stručným poukazem na to, že nejsou podepsány a datovány a není na nich uveden adresát. Nejvyšší správní soud jistě nemůže dovodit pravost a relevanci těchto listin, je si ovšem jist tím, že na důkazy získané - jak uvádí stěžovatel - od pracovníka bezpečnostních složek za okolností stěžovatelem popsaných, nelze klást tytéž formální nároky jako například na veřejné listiny a nesplněním těchto nároků odůvodnit fakt, že se jimi nebude dále nijak zabývat. Nelze takto postupovat zvláště za situace, kdy stěžovatel doprovodil tyto důkazy i dalšími tvrzeními o potížích, jež pronásledují další členy jeho bývalé disidentské skupiny (zejména uváděná vražda vůdce této skupiny), a tvrzeními o tom, že nadále pokračuje ve své činnosti, jež může být současným politickým kruhům Ruska nepohodlná. Nelze tak navíc postupovat za situace, kdy není zpochybňováno, že stěžovatel byl pronásledován dřívější sovětskou mocí. Tato skutečnost dříve prodělaného politického pronásledování ze strany bývalé státní moci jej jednak může pochopitelně činit vnímavějším proti subjektivně pociťovaným hrozbám ze strany moci současné a jednak jej zjevně vyřazuje z početného zástupu osob, jež přicházejí do České republiky z různých okolních států nikoli z důvodu, že by kdy byly pronásledovány ve smyslu zákona o azylu, ale z důvodů ekonomických. Prokázaná stěžovatelova minulá protistátní činnost, délka jeho pobytu mimo zemi původu, skutečnost, že je apatridou; to vše svědčí o tom, že do této skupiny ekonomických uprchlíků nespadá a poznámka krajského soudu na straně 5 jeho rozsudku, že azyl není nástrojem ochrany před tíživou ekonomickou situací v zemi původu, pak pohledem této úvahy postrádá opodstatnění a svědčí o důvodnosti stěžovatelovy námitky, že jeho žaloba byla v této otázce přezkoumávána značně povrchně. Navíc, jak již judikoval Vrchní soud v Praze (sp. zn. 5 A 517/96), „*v těch případech, kdy vlivem mezinárodních či vnitropolitických událostí vznikl nový státní útvar a žadatel je osobou, která neoptovala pro nový stát nebo získání jeho občanství odmítla, je nutno zjistit, v jakém právním a faktickém postavení se taková osoba ocitá, především, zda a v jakém rozsahu garance základních práv a svobod platí i pro tyto neobčany*“.

Touto úvahou Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá, zda jsou tato stěžovatelova tvrzení pravdivá, konstatuje však, že postup, kterým byla ignorována žalovaným a následně krajským soudem, jim de facto znemožnil úplně a správně posoudit rozhodnou právní otázku stran odůvodněnosti stěžovatelova strachu z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Tímto způsobem tak oba orgány porušily zásadu zjišťování materiální pravdy zmiňovanou jako nezbytná podmínka řízení o udělení azylu v judikátu tohoto soudu uvedeném výše.

Nejvyšší správní soud tak dospívá k závěru, že ve správním řízení vedeném před žalovaným shledal vady spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu. Krajský soud pak pochybil, když pro tuto důvodně vytýkanou vadu předmětné správní rozhodnutí nezrušil.

Nad tento rámec již není nutné se zabývat poslední stěžovatelovou námitkou obsaženou v kasační stížnosti, totiž tvrzením, že mu měl být poskytnut humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Limitovanost soudního přezkumu udělování humanitárního azylu byla již Nejvyšším správním soudem konstatována v celé řadě jeho rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, sp. zn. 5 Azs 105/2004, publ. pod číslem 375/2004 Sb. NSS) a další přezkoumávání této námitky by tak bylo již nadbytečné.

Ze všech shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a napadený rozsudek Krajského soudu v Praze z důvodu zakotveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil.

Krajský soud v Praze je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), a je proto povinen zejména znovu přezkoumat, zda skutečnosti stěžovatelem uváděné a dokládané předloženými důkazy lze podřadit azylovým důvodům ve smyslu § 12 zákona o azylu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. 1. 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu